

MEDZINÁRODNÝ BESTSELLER

ZAMOTANÉ VINICE

JULIANNE
MACLEAN

Julianne MacLean
Zamotané vinice

ZAMOTANÉ VINICE

JULIANNE
MACLEAN

aurora

Z anglického originálu Julianne MacLean: *These Tangled Vines*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve: Lake Union Publishing v roku 2021,
preložila Katarína Kvoriaková.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA spol. s r. o., v Bratislave v roku 2021.
Číslo publikácie 6.

Zodpovedný redaktor Mgr. Matúš Mládek
Jazyková redaktorka Zuzana Šmatláková
Technická redaktorka Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba
Obálka Caroline Johnson
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

THESE TANGLED VINES copyright © 2021 by Julianne MacLean
Publishing Inc.
All rights reserved

Translation © Katarína Kvoriaková 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2021

Kniha ISBN 978-80-8250-002-1
eBook ISBN 978-80-8250-003-8

1. KAPITOLA

FIONA

Florida, 2017

Zazvonil telefón a vytrhol ma zo sna. Zrejme som spala hlbokým spánkom v REM cykle, lebo som si zvonenie síce uvedomovala, ale myslela som si, že patrí do sna, a preto som ho ignorovala. Oči som konečne otvorila až po štvrtom zazvonení.

Pretočila som sa nabok, hodila rukou a šmátrala po nočnom stolíku. Chytila som telefón a tlačidlom prijala hovor.

„Prosím.“

Z druhej strany sa ozvala žena so silným talianskym prízvuikom. „*Buongiorno*. Hľadám Fionu Bellovú. Volám správne?“

Párkrát som zažmurkala do šerého svetla úsvitu, posadila som sa, oprela som sa o lakte a žmúrila na hodiny. Ešte nebolo ani sedem hodín ráno. „Áno, Fiona pri telefóne.“

„*Ah, bene*,“ odvetila žena. „Som Serena Morettiová a volám z Florencie, z Talianska. Mám pre vás novinky, Fiona, ale obávam sa, že nie práve najlepšie.“

Posunula som sa hore po záhlaví postele, pritlačila som si dlaň na čelo a silno stisla oči. Ak mi volala táto žena z Talianska, mohlo to znamenať jediné. Týkalo sa to môjho otca. Môjho skutočného otca. Toho, ktorého som nikdy nestretla.

„O čo ide?“ spýtala som sa, stále ošapená zo spánku som sa snažila prebudiť svoj zahmlený mozog.

V telefóne nastala dlhá prestávka. „Och, prepáčte, práve som si uvedomila, koľko je asi u vás hodín. Tuším som zle vypočítala časový posun. Zobudila som vás?“

Ťažké dažďové kvapky bubnovali na okno môjho domu vo floridskej oblasti Penhandle a vejárovité palmové listy opakovane plieskali na sklo. „Áno, ale to nevadí. Aj tak by som už mala vstávať. Čo sa stalo?“

Žena si odkašľala. „Je mi to veľmi ľúto, ale musím vám oznámiť, že váš otec, Anton Clark, včera v noci zomrel.“

Jej slová mi uviazli v ušiach, akosi som ich nedokázala spracovať, a nevedela som, čo na to povedať.

„Úprimnú sústrasť,“ dodala žena. Správala sa, akoby to bolo všeobecne známe, akoby všetci vedeli, že nejaký neznámy muž z Talianska bol mojím biologickým otcom. V skutočnosti o tom nevedel nik. Aspoň nie na tejto strane Atlantiku. V celej Severnej Amerike nebolo ani živej duše, ktorá by poznala skutočnú pravdu. Dokonca ani môj ocko. Tajomstvo môjho skutočného otcovstva mi zverila matka ako darček na rozlúčku pár hodín predtým, ako zomrela na mozgovú aneurizmu. Tuším som jej to nikdy neodpustila.

Trochu som sa narovнала a v mysli pátrala po odpovedi. Chcela som povedať tie správne slová, ale nebolo to ľahké, pretože v mojom vnútri vírili emócie ako tornádo. Pravdaže to je strašné, keď niekto zomrie – to mi bolo ľúto –, no tento muž bol pre mňa úplne cudzí. Nevedela som o ňom nič okrem toho, že moja mama s ním otehotnela, keď pred tridsaťjeden rokmi strávila s ockom to príšerné, tragické leto v Toskánsku.

Nevedela som, čo sa stalo medzi mojou mamou a týmto mužom. Keď mi totiž vyrazila dych tou správou, bola nadopovaná liekmi a nedokázala – alebo možno nechcela – zísť do podrobností. Už mala smrť na jazyku a musela to cítiť.

„Neopováž sa to povedať svojmu otcovi,“ zaprisahávala ma vtedy. „Myslí si, že si jeho, a pravda by ho zabila.“

Tak to by sme mali. Ako osemnásťročná som sa nedozvedela od mamy nič o svojom skutočnom otcovi okrem jeho mena a národnosti. Navyše ma prinútila prisahať, že budem mlčať, a presvedčila ma, že ak by som sa niekedy spýtala na okolnosti svojho počatia alebo sa čo i len slovíčkom preriekla, mala by som na svedomí ockov koniec.

A tak som posledných dvanásť rokov udržiavala jej tajomstvo, lebo som jej verila. Myslela som si, že pravda by ocka naozaj zabila. Stále som o tom presvedčená, lebo jeho zdravotné problémy sú už aj tak každodennou výzvou, ale aj požehnaním. Preto som matkino tajomstvo pochovala hlboko vo svojom mozgu, do temných zákutí vedomia. Prinútila som sa zabudnúť na to, čo mi povedala. Vyhodila som si to z hlavy a predstierala, že to nebola pravda, len akási nočná mora.

No teraz mi volala nejaká žena z Talianska a vedela o tom.

„To nerada počujem,“ hlesla som. „Čo sa mu stalo?“

„Dostal ťažký infarkt,“ vysvetľovala mi. „Zomrel skôr, ako dorazili záchranári, a už sa mu nedalo pomôcť. Dúfam, že vás aspoň trochu uteší, že sa to udialo rýchlo. Bol vo svojom vlastnom dome a nebol sám.“

Nepokojne som prehltna. „Rozumiem.“ *Vo svojom vlastnom dome.* Vďaka tomu mi náhle pripadal skutočný, ako ozajstná fyzická osoba, ktorá po celý môj život kdesi fungovala, ale už jej viac nebolo. Len tak. Už viac nežil na tejto planéte. Uložia ho do zeme. Pochovajú. A nielen v prenesenom zmysle slova v mojom mozgu. Nikdy ho nevidím.

„To... áno, uhm, našťastie. Aspoňže... netrpel.“

Nastalo trápne ticho a ja som sa hanbila za nedostatok smútku. Ako som však mala smútiť? Cítila som len zmätok a akúsi morbidnú zvedavosť, keď som uvažovala, či bolo skutočne neskoro, aby som ho mohla vidieť. Ani som nevedela, ako vyzeral. Budú sa modliť pri rakve?

Vtedy mi to došlo. Môj skutočný otec vedel o mojej existencii a považoval ma za dostatočne dôležitú, aby ma informovali

o jeho smrti. Vždy som sa domnievala, že mama udržala toto tajomstvo aj pred ním.

„Prepáčte,“ povedala som, lebo som zúfalo potrebovala prerušiť ticho. „A čo vás vlastne spája s mojím...“ ledva som zo seba vyjachtala. „Ako ste poznali môjho otca?“

„Znovu sa ospravedlňujem,“ odvetila. „Mala som vám to vysvetliť sama. Pracujem pre právnickú kanceláriu Donatello a Costa. Patrila som k tímu právnikov vášho otca v Taliansku, preto vám volám.“

Úplne ma to prebralo, vystrela som sa ešte viac.

„Otec vás zahrnul do poslednej vôle,“ vysvetľovala, „a budeme potrebovať, aby ste podpísali nejaké papiere.“

„No počkať... čože to spravil?“ Srdce sa mi prepadlo do žalúdka.

„Pohreb sa koná v pondelok a potom v utorok bude oficiálne čítanie vôle za prítomnosti členov rodiny. Chápem, že je to dosť narýchlo, Fiona, ale podarí sa vám zariadiť si let?“

Náhle sa mi do všetkých končatín rozlial prudký nával tepla pri predstave, že mám cestovať sama do Európy a stretnúť sa tam s rodinou muža, ktorého som nikdy nechcela spoznať, a ani som neočakávala, že sa to niekedy stane. Čokoľvek mi zanechal, nechcela som to, lebo kvôli tomuto chlapovi sa moja mama cítila tesne pred smrťou nepríjemne a hanbila sa. Pochopila som to, keď mi odhalila to tajomstvo. Dokonca aj na smrteľnej posteli o tom ledva dokázala hovoriť. Nech už sa medzi nimi stalo čo-koľvek, nespomínala na to rada.

Okrem toho, ako to vysvetlím ockovi? Tomu milujúcemu otcovi, ktorý ma vychoval? Nemohla by som sa priznať k viac ako desaťročiu nepoctivosti. Zlomilo by mu srdce, keby sa dozvedel, že v skutočnosti nie som jeho dcéra a že som pred ním udržiavala také monumentálne tajomstvo. A už aj tak si prežil svoje. Stratil toho viac než dost.

Nepokojne som sa pomiesila na matraci. „Uhm... musím toho veľa spracovať. Nie som si istá, či...“ Ťažko som prehltna. „Je naozaj nutné, aby som tam šla osobne? Viete, je to dosť ďaleká cesta a ak mám byť úprimná, nebola som si blízka s...“ Zase: slovo *otec* sa mi

zaseklo v krku, tak sa mi podarilo zvrtnúť. „Neviem, ako dobre poznáte situáciu, pani Morettiová, ale ja som sa vlastne nikdy s pánom Clarkom ani nestretla. Predpokladala som, že o mne ani nevie. Určite sa nikdy nesnažil so mnou skontaktovať, práve preto ma to teraz tak zaskočilo. Vôbec nepoznám jeho rodinu, tak to tam zrejme bude pre mňa dosť nepríjemné. A nerada by som sa vzdialila od svojho otca. Potrebuje ma tu. Existuje nejaká možnosť, že by sme to vyriešili emailom alebo faxom?“

Pani Morettiová na okamih stíchla. „Uvedomujem si, že ste nepatrili do života pána Clarka, ale vo svojich pokynoch sa veľmi jasne vyjadril o svojej poslednej vôli. Poviem vám to priamo, Fiona, zanechal vám nejaký pozemok, a práve preto si myslím, že sem musíte prísť a vidieť to, podpísať sa a potom sa už rozhodnete, čo s tým urobíte.“

„Pozemok.“ Obočie sa mi od ohromenia zlíalo dokopy. „VTaliansku? Koľko presne? Teda, akú to má hodnotu?“ Zavrela som oči a pokrútila hlavou. „Och, panebože. Prepáčte. To vyznelo veľmi chamtivo. Ja vôbec nie som chamtivá. Som len prekvapená, to je všetko. A zmätená. Nečakala som to.“

„Prosím, neospravedlňujte sa,“ odpovedala pani Morettiová. „Len som vás zaskočila. Rada by som vám povedala viac o dedičstve, ale neviem nič okrem toho, čo som vám už povedala. Je to komplikované. Váš otec bol britskej národnosti, takže má spísaný britský závet. Zajtra príde právnik so samotnými listinami. Ja som len posol, ktorý sa snaží dostať všetkých do tejto oblasti, aby sa dohodli detaily.“

On bol Angličan? Vždy som si ho predstavovala ako Taliana.

Pritlačila som si päšť na čelo a snažila sa premyslieť si to. Práve som sa dozvedela, že som zdedila pozemok v Taliansku od prakticky cudzieho človeka. Netušila som, akú má hodnotu, ale bola by som blázon, keby som to odmietla. Boh vie, že potrebujeme peniaze. Starostlivosť o ocka nestojí málo.

Takže na čom som bola? Musela som prijať fakt, že si budem musieť rovno objednať letenku do Talianska, vziať si voľno z práce a vymyslieť, ako to všetko ockovi vysvetlím.

„No dobre,“ hlesla som. „Budem sa snažiť, aby som už dnes sedela v lietadle. Kam to presne idem? Do akého mesta?“

Na druhej strane linky zašuchotali papiere. „Mali by ste letieť do Florencie. A zariadim, aby vás tam vyzdvihol šofér a doviezol rovno do Montepulciana. Na akú emailovú adresu vám môžem poslať informácie a kontaktné telefónne čísla? Dáte mi nejaké číslo mobilného telefónu, aby som ho mohla zapísať do zložky?“

„Áno.“ Nadiktovala som jej všetky kontaktné údaje na seba a potom mi pani Morettiová sľúbila, že mi o pár minút pošle správu.

Ukončila som hovor a zložila telefón na vidlicu. Chvíľu som len tak sedela v posteli a zrak upierala na svoju maľbu na stene. Navodzovala vo mne pocit, že stojím na okraji vysokého skalnatého pobrežia a v diaľke sa rozvaľuje búrlivé more. Namaľovala som to pred rokom, chvíľu pred rozchodom s Jamiem. Do kostí mi prenikol mráz a zachvela som sa.

Môj biologický otec zomrel a z nejakého dôvodu si na mňa spomenul vo svojej poslednej vôli.

Odvrátila som sa od maľby a odhodila prikrývku. Potom som vstala z postele a rozhodla sa, že skôr než otvorím notebook a začnem hľadať let, budem potrebovať kávu. Keď som si na seba natáhovala župan, odkvapom sa prehnal vietor, zaskuvíňal ako zver a na mne sa usadil temný mrak smútku.

Nebol to môj *skutočný* otec, presviedčala som samu seba, lebo čo majú testy DNA spoločné s otcovstvom? S týmto mužom ma nespájalo nijaké osobné puto ani láska či vernosť, známky normálnej rodiny. Pani Morettiová použila v telefóne to slovo. Povedala: „V utorok sa bude oficiálne čítať vôľa za účasti členov rodiny.“ Vráťane *mňa*.

Ani som tých ľudí nepoznala. Mal aj iné deti? Mojich súrodencov? Manželku? Bratov? A sestry? Bratrancov? Nemala som medzi nimi miesto, iba ak by sa na tom malo zúčastniť okrem mňa aj iné nemanželské dieťa. Možno potom by sme mali čosi spoločné. No to som netušila. Nevedela som nič.

„Vstala si dosť skoro na nedeľu,“ skonštatovala Dottie, keď som vošla do kuchyne.

Dottie, naša nočná sestra, bola so mnou a ockom už mnoho rokov a zbožňovala som ju, pretože bola vždy veselá. Pri práci si pospevovala melódie zo seriálov, farbila si vlasy naružovo a nafialovo a dokonca hravo flirtovala s ockom. On sa potom usmieval, ešte aj keď mal jeden zo svojich zlých dní. Všetky sestry boli skvelé, ale žiadna sa Dottie nevyrovnala a nevydržala viac ako rok, nanajvýš dva. Prichádzali a odchádzali, čo nemohlo vlastne nikoho ani prekvapiť. Nebola to žiadna malina – starať sa o človeka s úplným ochrnutím všetkých končatín.

„Áno, nepočula si zvoniť telefón?“ spýtala som sa.

„Počula, ale zodvihla si skôr, ako som sa k nemu dostala. Kto, prepána, volal v nedeľu o siedmej ráno?“

Akosi sa mi podarilo vymyslieť si niečo za pochodu. „Šéfka. Ale skôr ako ti o tom poviem, ako sa má ocko? Spal v noci dobre?“

Prežil niekoľko ťažkých nocí, lebo ho potrápila mierna infekcia hrudníka.

„Ako bábätko.“

„Fajn,“ odvetila som, „lebo dnes máme filmový deň.“

Ocko miloval filmy aj divadlo a bolo preňho dôležité, aby sa z času na čas dostal z domu. Raz do týždňa ho Jerry, náš zdravotnícky asistent, vzal na dopoludňajšie predstavenie. Vtedy som sa chopila šance a utiahla sa do svojho provizórneho štúdia v garáži a maľovala som. Nachádzala som v tom skutočný únik.

Ocko mal to šťastie, že mohol aspoň čiastočne používať ruky a zápästia. Počas rokov s ním všetky sestričky svedomito pracovali, aby udržali svalový tonus. Vďaka tomu dokázal používať počítač a softvér na rozpoznávanie hlasu, aby mohol písať. Kedysi bol úspešným autorom trilerov a vydal tri knihy, no v súčasnosti písal skôr články pre nadáciu na podporu výskumu miechy, ktorú s mamou založili v roku 1996. Ocko už roky nenapísal nijaký príbeh až na zopár krátkych poviedok. Myslím si, že ho tie romány stáli priveľa, ale, pravdupovediac, nezdá sa mi, že by sa veľmi dobre predávali. Prvá kniha áno, ale druhá a tretia vydavateľa dosť sklamali.

Môžem len hádať, aké to bolo pre ocka v tom čase ťažké. Zdalo sa mu, že okrem písania nevie robiť nič.

Navyše som sa v živote nestretla so statočnejším človekom. Tá nehoda, pri ktorej si poranil miechu, sa mu stala ešte pred mojím narodením, takže ja ho ani nepoznám ako muža, ktorý vedel chodiť a pohybovať sa sám bez pomoci. Počas dospievania som vedela len toľko, že ma ľúbi a váži si ma viac než čokoľvek na svete. Nikdy som ho v porovnaní s inými otcami nepovažovala za horšieho. Vedela som, že máme inú situáciu, ale nikdy mi nič nechýbalo a mala som na to viacero dôvodov.

Po prvé, keď som bola malá, dovolil mi sedieť mu na kolenách a spolu sme sa prehánali po dome na elektrickom vozíčku, krútili sme sa, až som sa nakoniec rehotala na celý dom. Vozíček sa pohyboval po stlačení tlačidla a on ho ovládal joystickom. Už ako veľmi malej mi udelil povolenie používať ho. Občas sme spôsobili poriadny chaos, keď som narážala do stolov, prevracala lampy a zhadzovala kopy kníh. *Hups* bolo vtedy jeho obľúbené slovo a obaja sme vedeli, že mamu to rozčuľovalo, lebo musela upratovať neporiadok, čo sme narobili, a to sme vtedy ešte ani nemali sestričky na plný úväzok. Mama preňho spravila všetko a jej oddanosť sa preniesla na mňa. Ako osemnásťročná som verila, že nijaká rodina na svete nemá k sebe bližšie ako my, práve pre tie ťažkosti, ktorým sme denne čelili, hlavne vtedy, keď ocko trávil veľa času v nemocniciach pre množstvo infekcií, ktoré ho mohli zabiť. Vtedy bol veľmi zraniteľný. Vlastne, stále je.

Potom však mama nečakane zomrela na aneurizmu v mozgu a ja som sa dozvedela o tajomstvách a klamstvách. Vtedy som zistila, že ľudia nie sú vždy takí, ako sa tvária. Okrem môjho ocka, pravdaže. On sa pri mne nikdy nepretvaroval. Po maminej smrti som ho chcela chrániť a chcela som, aby bol šťastný a zdravý. Nemohla som prísť aj oňho.

A preto som si mamino tajomstvo nechala pre seba.

„No a ten telefonát...“ začala som, keď mi Dottie hodila krajec chleba do hriankovača.

„Čo, dokelu, chcela tvoja šéfka?“ spýtala sa. „Dúfam, že to bolo aspoň dôležité.“

„Áno, bolo,“ odvetila som. „Požiadala ma, či by som ju tento týždeň zastúpila na konferencii v Londýne. Mala tam mať nejakú prezentáciu, ale zaľahla s črevnou chrípkou. Tak ma poprosila, aby som šla namiesto nej.“

Dottie sa na mňa pozrela. „To vážne? Do Londýna? Do Anglicka? Tam, kde žije kráľovná?“

Zachechtala som. „Áno, presne tam. Budem musieť dnes večer alebo zajtra absolvovať dlhý let.“

„A súhlasila si?“

„No jasné. Čo by som to bola za idiota, keby som odmietla výlet do Londýna zadarmo?“

Rozmýšľala som, že si vymyslím fiktívnu konferenciu v Taliansku, čo by bolo bližšie k pravde, ale bála som sa spomenutí Taliansko pred ockom, pretože práve tam sa mu stala tá nehoda. V tej krajine sa odohrala najhoršia trauma v jeho živote, tak by sa mu o tom možno nehovorilo ľahko a ani by si nevedel predstaviť, že tam pociťujem. Londýn bol lepší spôsob, ako sa úplne vyhnúť téme Toskánska.

„Zvládnete to tu bezo mňa?“ spýtala som sa chrbtom k Dottie a pozerala som na hriankovač.

„Jasné. Aká úžasná príležitosť! Máš v kufri miesto pre čierneho pasažiera? Keď sa skrčím, viem byť veľmi malá, malinká, drobnučká.“

Usmiala som a čakala som, kým mi z hriankovača vyskočí hrianka. „To by bola sranda.“

„Tvoj otec bude z toho nadšený.“

„To dúfam,“ odvetila som, keď som si natierala maslo na hrianku, „lebo sa cítim príšerne, že od neho odchádzam.“

Dottie ma prísne pokarhala. „To ani nehovor, Fiona. Zaslúžiš si na chvíľu vypadnúť a máš zákaz cítiť sa previnilo. Ak je tu niekto vinný, tak on, pretože máš pocit, že naňho musíš dohliadať každú minútu každého dňa. Keď si sa minulý rok odsťahovala, zvládli sme to úplne v pohode. A tešil sa s tebou, pamätáš?“

V chladničke som našla pohár jahodového džemu a niesla som si ho k raňajkovému pultu, kde som sa posadila vedľa Dottie. „Áno, istým spôsobom sa so mnou tešil, ale obe dobre vieme, že Jamieho nikdy nemal veľmi v láske.“

„No, to ozaj nie,“ odvetila, „ale ja som mu vravela, že ty musíš žiť aj vlastný život a že ťa musí nechať. Chvíľu som ho musela presviedčať, ale nakoniec súhlasil.“

„Ďakujem ti za to,“ povedala som a vyčarovala hrejivú a vďačnú úsmev. „Aj keď to nakoniec nevyšlo.“

Dottie si usrkla z čaju. „Mrzí ma to.“

„Aj mňa,“ odpovedala som. „Kiežby sa to vyvinulo inak, ale Jamie bol príliš... ja neviem... materialistický? Asi. Dobré, že som si to uvedomila ešte pred svadbou a nie po nej. Keby som teraz mala platiť ešte aj za rozvodového právnik, bolo by to strašné.“

Práve kvôli peniazom vznikalo medzi mnou a Jamiem najväčšie napätie. Neznášal, keď som ockovi pomáhala finančne. Ale čo iné som mala robiť? Nemal na rozhadzovanie. Výnos z matinej životnej poisťky sa už takmer minul a ockove romány sa viac nevydávali. Už pred rokmi mu prestali chodiť tantiémy. Mal nejaký príjem z invalidného dôchodku a inú vládnú pomoc, ale tento samotný príjem by nepokryl tri opatrovatelky na plný úväzok a poplatky za novú dodávku a vozíček, ktoré sme mu kúpili minulý rok.

Jamie chcel, aby sme šetrili a mali tak nižšie splátky na dom, kúpili si krajšie auto, ale ja som sa musela deliť o príjem s ockom, takže som nikdy nič navyše neusporila. Nakoniec to vyzeralo tak, akoby sme sa s Jamiem neustále hádali o tom, koľko a na čo míňame. Napokon mi dal ultimátum. Buď on, alebo ocko. Nepáčilo sa mi to, a tak som sa aj rozhodla. Vybrala som si ocka. A teraz... Taliansko.

Musela som tam ísť. Musela som zistiť, čo som zdedila od otca, o ktorom nikto nevedel. Nechcela som sa zbytočne nádejať, ale ak by hodnota toho pozemku stála za to, mohlo by nám to podstatne zmeniť životy.

„Jamie bol fešák,“ dodala Dottie. „Vôbec sa ti nečudujem, že si sa doňho zamilovala. Mal úžasné, obrovské modré oči.“

Znovu som sa zachechtala, odhrýzajúc si z toastu. „Hej, to mal. Ale iba šarm nestačí.“

Dojedla som raňajky, postavila som sa a tanier vložila do umývačky. „Mala by som si ísť pohľadať nejaký let.“ Dottie sa postavila a objali sme sa. „Čo by som si bez teba počala?“ zamýšľala som sa nahlas.

Ona sa odtiahla a oboma rukami ma chytila za hlavu. „Tvoj otec má šťastie, že má takú dcéru, ako si ty. Si jeho celý svet, Fiona.“

Z jej slov mi nečakane stiahlo hruď. V poslednej dobe sa mi to stávalo dosť často, odkedy som sa rozišla s Jamiem a vrátila sa späť domov. Isteže som nechcela pre ocka nič iné, len aby bol šťastný a bolo oňho postarané, ale nemala som to vždy ľahké. Keď mal zlý deň, všetci okolo neho museli sršať pozitívnu energiou. Zo všetkých síl sme sa mu snažili zlepšiť náladu. A s tým sa spájal veľký tlak. Preto som to nemohla poprieť – tešila som sa, že na chvíľu zmiznem a budem mať trochu času pre seba.

„Ak sa pred odchodom na letisko už nevidíme,“ povedala som Dottie, „uži si skvelý týždeň a dobre sa mi postaraj o ocka, hm?“

„Vždy je to tak. Pozdrav odo mňa kráľovnú, keď prídeš do Londýna.“

„Pozdravím.“ Všetmožno som sa snažila zakryť svoju nedočkatosť vypariť sa, tak som radšej šla do izby a otvorila si notebook.

Po dôkladnom prehladávaní cestovateľskej stránky Expedia som si vybrala let s prestupom vo Frankfurte, lebo bol najlacnejší. Hneď ako mi prišlo potvrdenie od leteckej spoločnosti, som poslala informácie pani Morettiovej. Obratom mi od nej prišla odpoveď s podrobnými pokynmi o tom, čo ma čaká po príchode do Toskánska.